

[Udenrigsministeren]

betydning, den verdensøkonomiske udvikling og det internationale økonomiske samarbejde har for vilkårene for vor egen økonomiske situation, deltager Danmark aktivt i Nord-Syd-dialogen. Vort håb er, at vi når til enighed om foranstaltninger, der vil fremme den globale vækst og udviklingen i udviklingslandene og dermed føre til større verdensøkonomisk stabilitet.

Et konstruktivt eksempel på praktisk samarbejde mellem regioner af industrialiserede lande og udviklingslande har vi i Lomékonventionen mellem EF og 59 udviklingslande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Danmark var det første EF-land, som ratificerede Lomé 2-konventionen. Den forudgående debat her i tinget i februar i år viste glædeligvis bred tilslutning til denne aftale, som dækker såvel handel som bistand og desuden har en ordning til stabilisering af AVS-landenes råvareindtægter.

I en omskiftelig verden med store problemer er det vigtigt, at også små lande gør en aktiv indsats for at påvirke udviklingen i den rigtige retning. Sammen med de andre nordiske lande har vi formået at markere os i international sammenhæng, og det nordiske samarbejde har atter og atter vist sin eksistensberettigelse.

Gennem sit medlemskab af EF og NATO har Danmarks rolle været både at varetage vore sikkerhedsmæssige og økonomiske interesser og præge beslutningerne i overensstemmelse med de synspunkter, der igennem så mange år har haft et bredt flertal her i folketinget. Dette vil fortsat være regeringens linie.

Lasse Budtz (S):

Hvis vi er grebet af mismod under denne udenrigspolitiske debat, er det faktisk ikke så mærkeligt, men i så fald er det også afgørende nødvendigt, at vi diskuterer og erkender problemerne og ikke negligerer dem.

Præsident Carter har kaldt situationen efter invasionen i Afghanistan den alvorligste efter anden verdenskrig, og han kan da vel ikke have glemt Berlin- og Cubakriserne, der bragte os på randen af den tredje verdenskrig. Forbundskandsler Helmut Schmidt, der må siges at være en mand, der kan holde tungen lige i munden selv i de vanskeligste situationer, har sammenlignet situationen

med den, der eksisterende i 1914, da stormagterne uden egentlig at ville det blev drevet ind i den militære konflikt.

Og for få dage siden hørte jeg under en konference i Bruxelles en fremtrædende svensk parlamentariker sige, at faren for, at vi ville blive draget ind i en konfrontation mellem NATO og Warszawa-pagten, er større end nogen sinde siden anden verdenskrig. Er der grundlag for en så alvorlig bedømmelse? Umiddelbart må man desværre nok sige ja.

Sovjet fortsætter sit overgreb på et nabolands frihed, selvstændighed og suverænitæt ved at forblive i Afghanistan, hvorved man har brudt ikke færre end 8 af Helsingforslutaktens mest væsentlige principper, som den amerikanske ekspert og viceudenrigsminister Nimetz fuldkommen rigtigt har påpeget.

Iran fortsætter sin hensynsløse behandling af de amerikanske gidsler og overtræder herved den internationale lovgivning og de internationale konventioner og fremkalder en spænding, der har inddraget hele Den Persiske Golf og Sydvestasien.

I Mellempøsten fortsætter spændingen til trods for fredsaftalen mellem Israel og Egypten, og muligheden for at finde en løsning, der tager hensyn til Israels sikkerhed og palæstinenserens selvbestemmelsesret synes fjernere end længe.

I Europa fortsætter marchen på stedet, således at forstå, at der på mellemdistancerauketområdet i realiteten er tale om en dialog mellem døde. Sovjet opstiller stadig SS-20-raketter, NATO forbereder sig på at opstille svaret, og NATOs tilbud om at forhandle øjeblikkelig er forblevet ubesvaret fra sovjetisk side.

Nedrustningsforhandlingerne fortsætter rigtignok i bred almindelighed, men uden at der reelt præsteres resultater, delvis som følge af spændingen i alle de andre områder, jeg allerede har nævnt. Og for at gøre billedet fuldendt bliver de rige lande til trods for den økonomiske verdenskrise stadig rigere og de fattige stadig fattigere. Den nye økonomiske verdensorden, som er den væsentligste del af svaret på dette misforhold, har ingen mulighed for at blive gennemført foreløbig.

Der er med andre ord grund til pessimisme og mismod, og der er også grund til at fremhæve, at afspændingen er udelelig. Ver-